
Csukás István

EGY KÖLTŐ LAKIK A MAGASBAN

O. O. halálára

Egy költő lakik a magasban,
Bécsi út 88–90., negyedik emelet,
a zaj, a por, a benzingőz felett.
Húsz éve járok arra, taxival, gyalog,
s felnézek mindig, ott lakik a költő,
s az éggel társalog.
Számítógépén vibrálnak a verssorok,
s a kíváncsi angyalok.
Bekukkant a tavasz, belobban a nyár;
az ősz vörös köpeny alatt csempész be telet,
elvarázsolt körhintaként kereng
a negyedik emelet.
Minden reggel feltámad a teste,
kezdődik a mindennapi csoda,
s világgá indul a szoba.
Át az időn, át a téren,
nem elesve és nem térden,
száll a lélek szép merészen,
át minden rossz kerítésen,
orvosság nyitotta résen,
sorompós agytekervényen,
s megül Isten tenyerében.
Egyszer majd ott marad,
Megtörtént, ami nem szabad,
megtörtént, ami nem lehet.
A semmi tátott szája lett
a negyedik emelet.